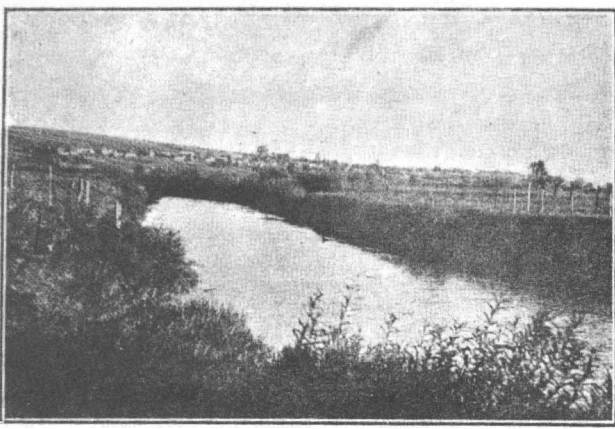
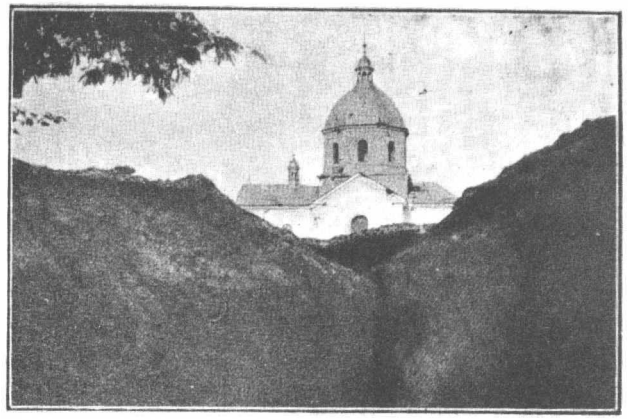

Становище скорострілу в Потуторах.

Окопи і церква в Потуторах.

окопи та відкинули оборонців у напрямі Посухова й Вільхівця.

І знову грізне положення врятували У. С. С. Коли вечером австрійські війська пішли до контрнаступу, У. С. С. обійшли ліве крило московської розстрільної, взяли триста полонених та приневолити Москалів повернути назад до своїх окопів. Під час того контрнаступу У. С. С. вперше ужили нової тактики нападу, а саме рідкою та глибокою розстрільною (т. зв. наступ хвилями) і завдяки цьому втрати Стрільців були дуже малі.

Після тої другої невдачі Москалі знову на два тижні залишили фронт у спокою. На той час полк У. С. С. перенесено на первісні становища до села Потутор.

Дня 29. вересня Москалі розпочали новий бій, з черги вже третій. Від 29. до полудня 30. вересня тривала артилерійська підготовка з гураганною натугою. В полудне московська піхота перейшла до наступу і прорвалась на мадярському полку в тому самому місці, що в першому бою, дня 2. вересня. Вся обсада оборонної лінії попала в полон. Тоді Москалі, не здержані ніким, пішли в долину Золотої Липи та від заходу й півдня вдарили на У. С. С. в Потуторах.

Стрільці, оточені ворогом з трьох боків і відтяті від решти фронту рікою, держалися кілька годин, відбиваючи щораз-то нові приступи Москалів. Та, не діждавшись підмоги і доповнення муніції, якої нестало, всі, що були в живих, попали у ворожий полон. З цілої залози Потутор врятувались лише командант полку та горстка Стрільців під проводом чет. Труха, що прорвались через ворожу лінію, перебрили річку і дістались до Бережан. Останки полку і ті частини, що не брали участі в бою і стояли по тому боці Липи, відійшли небаром до Коша для доповнення. В полі залишилась лиш одна технічна сотня.

На спомин цих боїв та побуту Стрілецтва під

Бережанами залишилось крім багатьох могил декілька стрілецьких пісень, які перейшли в народ.

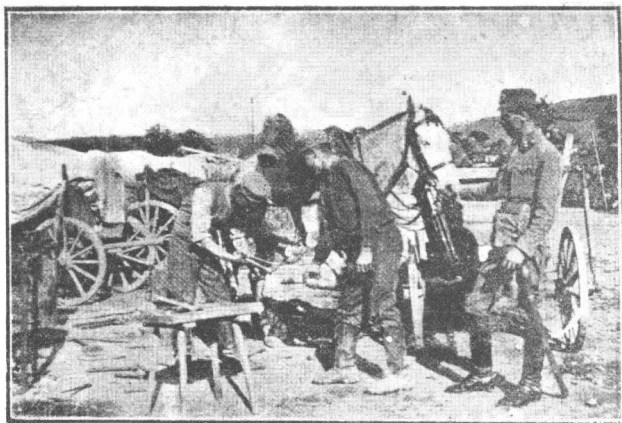
Бої в обороні Бережан завершили одну добу змагань Стрілецтва, добу, з якої УСС вийшли після дволітніх воєнних трудів ослаблені фізично. Зате традиція боїв, сліди кривавих жертв, що залишились на шляху побідного походу Стрілецтва від Карпат до Серету, закріпили їхнього духа до дальших змагань.

Потутори.

В гостині у команданта обозів.

В обозі.

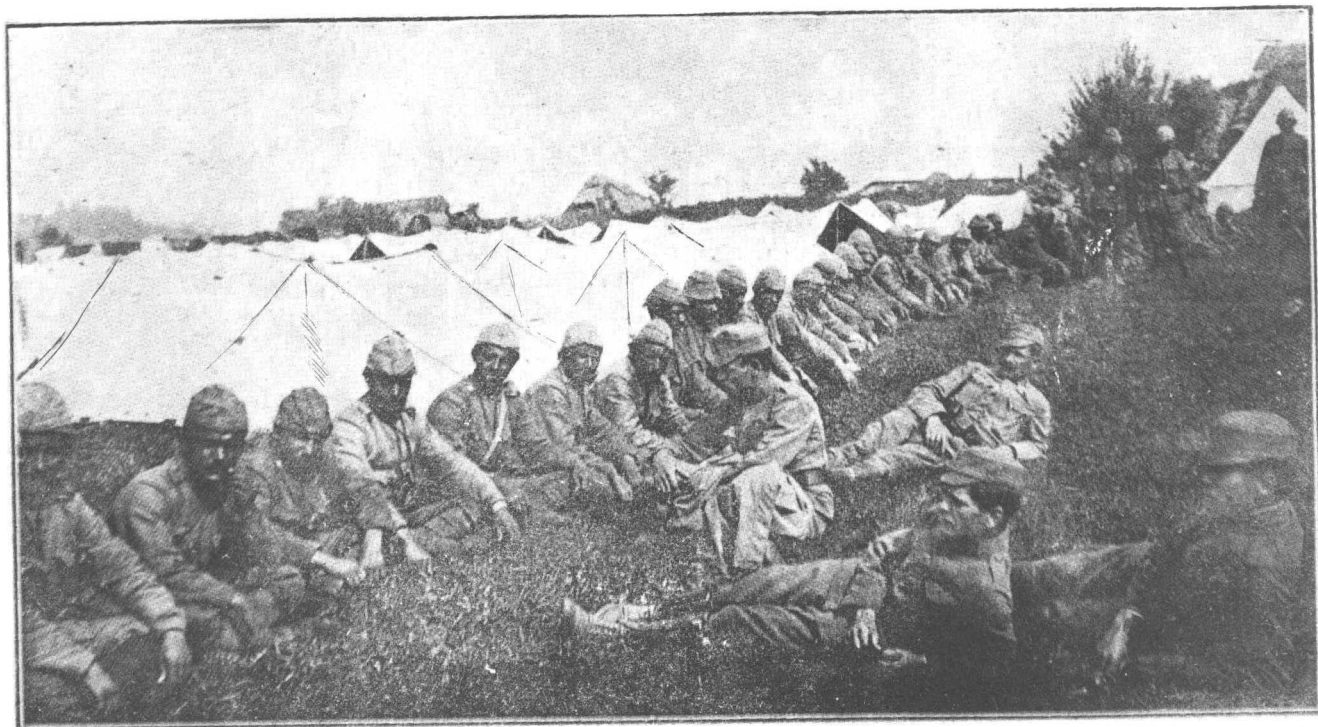
Хор. Федір Черник.

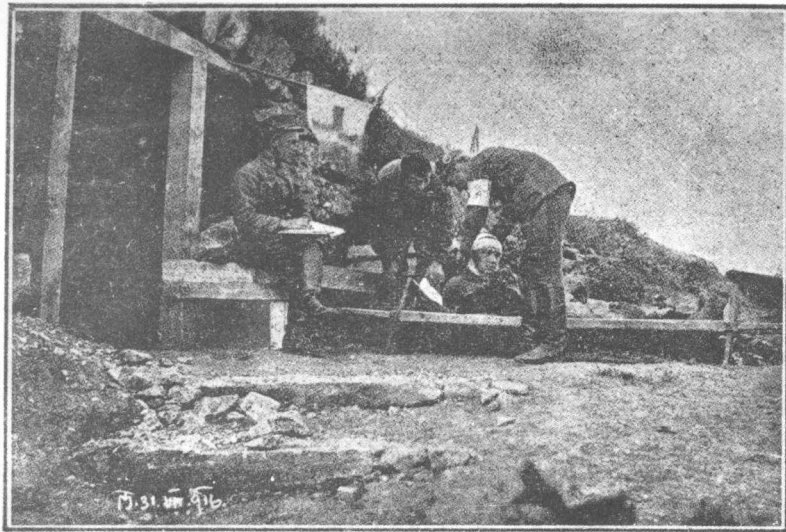
Чет. Гриць Трух.

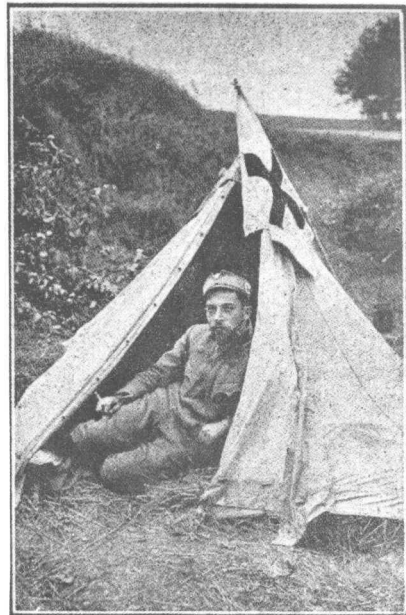
Хор. Іван Рогульський.

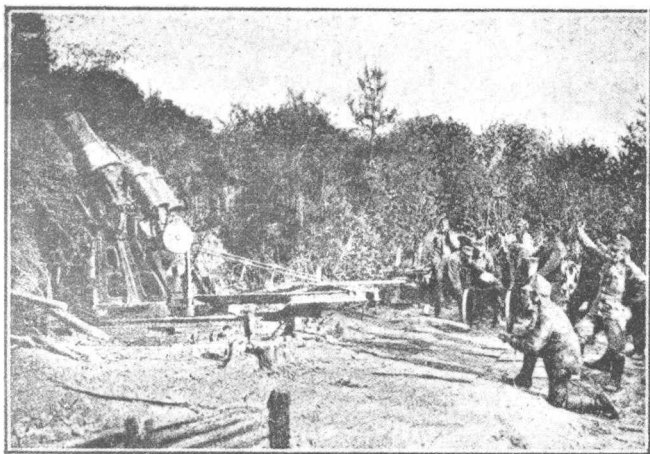
У. С. С. в турецькому таборі коло Посухова.

Перша поміч раненим підчас бою на Лисоні в Посухові.

Лікар чет. Др. Володимир Білозор.

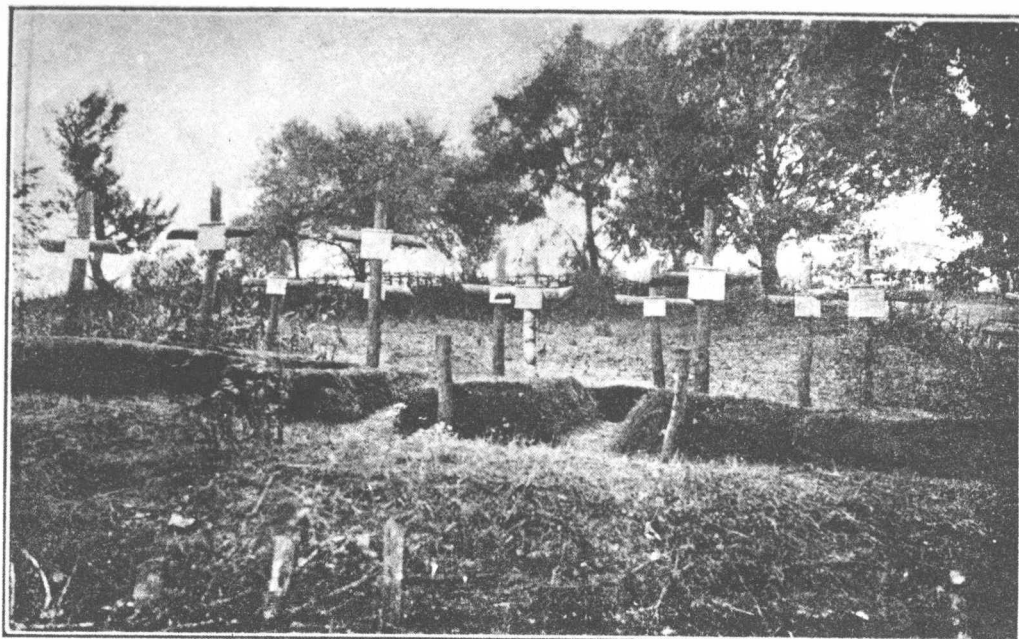
Найбільша австрійська важка гармата, 30,5 цм.
»Мерзер« готовий до стрілу.

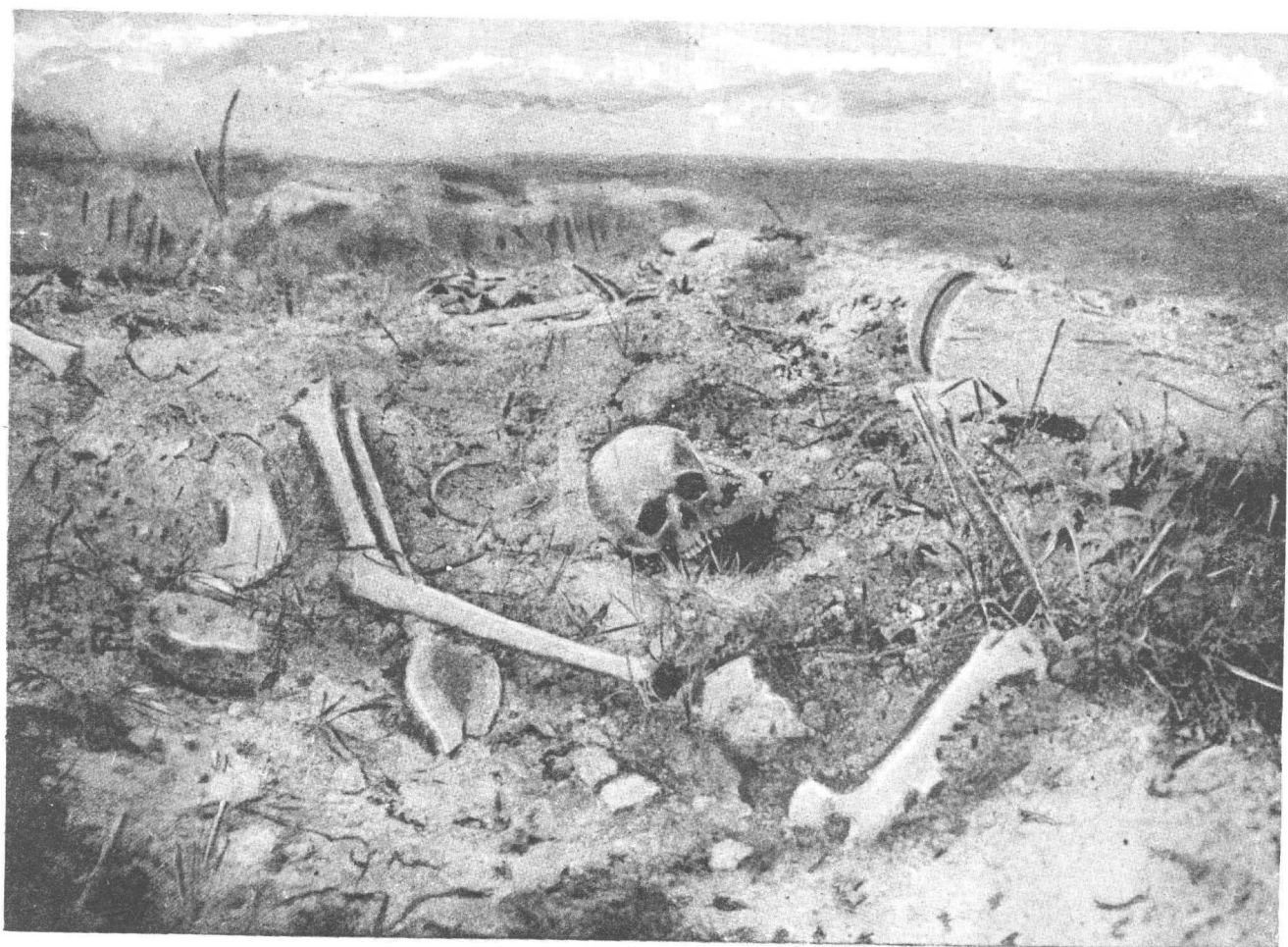
Лірник між Стрільцями, Рай коло Бережан 1916.

Відділ кінноти УСС. Командант Р. Камінський приймає звіт.

Могили героїв У. С. С. з Лисоні в Посухові.

Невідомий стрілець.

Світлину зроблено на горі Лисоні 23. травня 1927 р.